

Ārona priesterības svētās atslēgas

Brālis Lerijs M. Gibsons

pirmais padomnieks Jauno vīriešu vispārējā prezidijā

Viens no maniem dēliem 12 gadu vecumā nolēma audzēt trušus. Mēs uzbūvējām krātiņus un no kaimiņa iegādājāmies vienu lielu vīriešu kārtas un divus sieviešu kārtas trušus. Man nebija ne jausmas, kur mēs esam iesaistījušies. Pēc neilga laika mūsu nojume bija trusīšu pilna. Tagad, kad mans dēls ir pieaudzis, man jāatzīst savs izbrīns par to, kā tie tika kontrolēti, — kaimiņu suns laiku pa laikam iekļuva nojumē un paretināja pulku.

Taču mana sirds bija aizkustināta, kad es redzēju savu dēlu un viņa brāļus uzraugām un aizsargājam šos trušus. Un tagad kā vīri un tēvi viņi ir cienīgi priesterības nesēji, kuri mīl, stiprina un uzrauga savas pašu ģimenes.

Es izjūtu maigas jūtas, kad vēroju jūs, Ārona priesterības jaunie vīrieši, pārraugām, atbalstām un stiprinām tos, kuri ir jums apkārt, tostarp jūsu ģimenes, jūsu kворuma locekļus un daudzus citus. Es jūs ļoti mīlu.

Nesen es redzēju, kā 13 gadus vecs jauns vīrietis tika iesvētīts par diakonu kворuma prezidentu. Vēlāk bīskaps paspieda viņam roku un uzrunāja viņu par „prezidentu”, paskaidrojot kворuma locekļiem, ka „viņš uzrunāja viņu kā prezidentu, lai uzsvērtu viņa aicinājuma svētumu. Diakona kворuma prezidents ir viens no četriem bīskapijas locekļiem, kuri tur prezidija atslēgas. Ar šīm atslēgām viņš kopā ar saviem padomniekiem vadīs kворumu pēc Tā Kunga iedvesmas.” Šis bīskaps izprata, kāds spēks ir prezidijam, ko vada prezidents, kurš tur un pielieto svētās priesterības atslēgas (skat. M&D 124:142–143).

Vēlāk es pavaicāju šim jaunajam vīrietim, vai viņš ir gatavs vadīt šo lielo kворumu. Viņa atbilde bija: „Es uztraucos. Es nezinu, ko diakonu kворuma prezidents dara. Vai varat man pastāstīt?”

Es viņam pateicu, ka viņam ir brīnišķīga bīskapība un padomdevēji, kuri viņam palīdzēs kļūt par veiksmīgu un spēcīgu priesterības vadītāju. Es zināju, ka viņi godās svētās priesterības atslēgas, kuras viņš turēja.

Tad es uzdevu šo jautājumu: „Vai tu domā, ka Tas Kungs tevi aicinātu šajā svarīgajā aicinājumā, nedodot norādījumus?”

Viņš padomāja, tad atbildēja: „Kur lai es tos atrodu?”

Pēc īsas sarunas viņš saprata, ka norādījumus viņš varētu atrast Rakstos, dzīvo praviešu vārdos un atbildēs uz lūgšanām. Mēs nolēmām atrast Rakstu vietu, kas būtu sākums viņa meklējumiem, lai apgūtu viņa jaunā aicinājuma pienākumus.

Mēs atvērām Mācības un Derību 107. nodaļu, 85. pantu. Tur minēts, ka diakonu kворuma prezidentam ir jāapspriežas ar sava kворuma locekļiem un jāmāca viņiem viņu pienākumi. Mēs ievērojām, ka viņa kворums ir ne tikai klase, bet arī jaunu vīriešu padome un viņiem prezidenta

vadībā ir jāstiprina un jāmāca citam citu. Es ar pārliecību teicu, ka viņš būs izcils prezidents, kurš paļausies uz Tā Kunga iedvesmu un paaugstinās savu svēto aicinājumu, mācot citiem diakoniem viņu pienākumus.

Tad es pajautāju: „Zinot, ka tev diakoniem ir jāmāca viņu pienākumi, vai tu zini, kādi ir šie pienākumi?”

Atkal mēs paņēmām Rakstus un atradām:

1. Diakonam ir nozīmēts uzraudzīt un būt par pastāvīgu kalpotāju Baznīcai (skat. M&D 84:111).

Tā kā ģimene ir Baznīcas pamatvienība, vissvarīgākā vieta, kur Ārona priesterības nesējs var pildīt savu pienākumu, ir viņa mājas. Viņš sniedz priesterības kalpošanu savam tēvam un mātei, viņiem vadot ģimeni. Viņš arī uzrauga savus brāļus un māsas, sava kvoruma jaunus vīriešus un citus bīskapijas locekļus.

2. Diakons palīdz skolotājam visos viņa pienākumos Baznīcā, ja apstākļi to prasa (skat. M&D 20:57).

Mēs secinājām, ka, ja diakonam ir jāpalīdz veikt skolotāja pienākumi, viņam tie ir jāzina. Mēs ieskatījāmies Rakstos un ātri noteicām vairāk kā duci skolotāja amata pienākumu (skat. M&D 20:53–59; 84:111). Cik gan spēcīga pieredze tā būtu katram jaunajam vīrietim — un viņu tēviem, padomdevējiem un mums visiem — darīt tieši to, ko darīja šis jaunais vīrietis, — atvēra Rakstus un atklāja, kas ir mūsu pienākumi. Es pieņemu, ka daudzi no mums būs pārsteigti — un iedvesmoti — par atklāto. Grāmatā „Pienākums pret Dievu” ietverti noderīgi kopsavilkumi par Ārona priesterības pienākumiem, un tas ir lielisks līdzeklis garīgai izaugsmei. Es jūs mudinu to pastāvīgi pielietot.

3. Diakoniem un skolotājiem ir arī „jābrīdina, jāizskaidro, jāskubina un jāaicina visi nākt pie Kristus” (M&D 20:59; priesteriem skat. 46. un 68. p.).

Daudzi jaunie vīrieši domā, ka viņu misionāru pieredze sākas, kad viņiem paliek 19 gadi un viņi iestājas Misionāru apmācību centrā. Rakstos mēs mācāmies, ka tā sākas krietni agrāk. Tas Kungs vēlas, lai katrs Ārona priesterības nesējs aicinātu visus cilvēkus nākt pie Kristus — sākot ar viņa paša ģimeni.

Lai palīdzētu šim jaunajam prezidentam saprast, ka viņš un vienīgi viņš ir kvoruma prezidējošā amatpersona, es viņam ieteicu trīs reizes izlasīt pirmo pienākumu, kas norādīts Mācības un Derību 107:85. Viņš lasīja: „Prezidēt pār divpadsmit diakoniem.” Es jautāju: „Ko Tas Kungs tev personīgi saka par tavu kā prezidenta pienākumu?”

„Nu,” viņš teica, „man prātā nāca vairākas lietas, kamēr mēs runājām. Es domāju, ka Debesu Tēvs vēlas, lai es būtu divpadsmit diakonu prezidents. Mēs esam tikai pieci, kuri nākam, un viens nāk tikai dažreiz. Tad kā lai mēs dabūjam divpadsmit?”

Es nekad šo Rakstu vietu nebiju tā izskaidrojis kā viņš, taču viņš turēja svētās atslēgas, kuru man nebija. Mani mācīja 13 gadus vecs diakonu kvoruma prezidents par atklāsmes spēku, kas nāk tiem, kuri tur prezidenta amata svētās atslēgas, neatkarīgi no sava intelekta, auguma vai vecuma.

Es atbildēju: „Es nezinu. Kā tu domā?”

Un viņš teica: „Mums jāizdomā, kas jādara, lai viņš turpinātu apmeklēt. Es zinu, ka ir vēl divi, kuriem jābūt mūsu kворumā, bet viņi nenāk, un es viņus nepazīstu. Varbūt es varu sadraudzēties ar vienu no viņiem, un lai mani padomnieki strādā ar pārējiem. Ja viņi visi nāktu, mēs būtu septiņi, bet kur lai dabū vēl piecus?”

„Es nezinu,” bija mana atbilde, „bet, ja Debesu Tēvs vēlas, lai viņi tur būtu, Viņš zina.”

„Tad mums kā prezidijam un kворumam ir jālūdz un jānoskaidro, kas jādara.” Tad viņš vaicāja: „Vai es esmu atbildīgs par visiem diakona vecuma zēniem mūsu bīskapijā, pat tiem, kuri nav Baznīcas locekļi?”

Es bijīgi teicu: „Vai Tā Kunga skatījumā tavs bīskaps ir atbildīgs tikai par bīskapijas locekļiem vai visiem, kuri dzīvo tās teritorijā?”

Šis jaunais „pastāvīgais kalpotājs” to saprata. Viņš apzinājās katra diakona, skolotāja un priesteru lomu, uzraugot Baznīcu un aicinot visus nākt pie Kristus.

Manas domas pievērsās kādai Rakstu vietai, kad es domāju par mūsu Baznīcas brīnišķīgajiem jaunajiem vīriešiem un sievietēm, — Rakstu vietai, ko Moronijs citēja Džozefam Smitam, sakot, ka tas „vēl nav piepildījies, bet drīz piepildīsies” (Džozefs Smits — Vēsture 1:41) —

„Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, ... jaunie redzēs parādības” (Joēla 3:1).

Tas, kas nāca šī jaunā prezidenta prātā, bija vīzija par kворumu Debesu Tēva skatījumā. Tā bija atklāsme, kas viņam bija vajadzīga, lai stiprinātu aktīvos kворuma locekļus, glābtu tos, kam bija grūtības, un aicinātu visus nākt pie Kristus. Šādi iedvesmots, viņš izplānoja, kā izpildīt Tā Kunga gribu.

Tas Kungs mācīja šo jauno prezidentu, ka priesterība nozīmē sniegšanos pretī, lai kalpotu citiem. Kā paskaidro mūsu mīļotais pravietis, prezidents Tomass S. Monsons:

„Priesterība ir ne tik daudz dāvana, kā tā ir pilnvara kalpot, privilēģija pacelt un iespēja svētīt citu cilvēku dzīvi” (skat. „Our Sacred Priesthood Trust,” *Ensign*, 2006. g. maijs, 57. lpp.).

Kalpošana ir priesterības pats pamats — kalpošana citiem, kam paraugu sniedza Glābējs. Es liecinu, ka tā ir Viņa priesterība, mēs esam Viņa uzdevumā un Viņš ir parādījis visiem priesterības nesējiem veidu, kā uzticīgi kalpot priesterībā.

Es aicinu katru diakonu, skolotāju un priesteru kворuma prezidiju regulāri apspriesties, studēt un lūgt, lai uzzinātu Tā Kunga gribu savam kворumam, un tad doties un darīt. Izmantojiet grāmatu „Pienākums pret Dievu”, lai mācītu saviem kворuma locekļiem viņu pienākumus. Es aicinu katru kворuma locekli atbalstīt savu kворuma prezidentu un raudzīties uz viņu pēc padoma, kad jūs mācāties un taisnīgi veicat visus savus priesterības pienākumus. Un es aicinu katru no mums raudzīties uz šiem neparastajiem jaunajiem vīriešiem, kā Tas Kungs raugās uz viņiem — kā uz spēcīgu pamatu, lai uzceltu un stiprinātu Viņa valstību šeit un tagad.

Jūs, brīnišķīgie jaunie vīrieši, turat Ārona priesterību, ko Jānis Kristītājs atjaunoja Džozefam Smitam un Oliveram Kauderijam netālu no Harmonijas, Pensilvānijas štatā. Jūsu priesterībai ir svētas atslēgas, kas atver durvis, lai visi Debesu Tēva bērni nāktu pie Viņa Dēla, Jēzus Kristus,

un sekotu Viņam. To nodrošina „grēku nožēlošanas un kristīšanas, un grēku piedošanas evaņģēlijs”, iknedēļas Svētā Vakarēdiena priekšraksts un eņģeļu kalpošana (skat. M&D 13:1; Džozefs Smits — Vēsture 1:69). Jūs patiešām esat kalpotāji, kuriem jābūt tīriem, cienīgiem un uzticīgiem priesterības vīriem visos laikos un visās vietās.

Kāpēc? Ieklausieties mūsu mīļotā Augstākā Prezidija vārdos, kas doti katram no jums:

„Tev ir pilnvaras izpildīt Ārona priesterības priekšrakstus. ... Tu ievērojami svētīsi sev apkārtējo cilvēku dzīvi. ...

Debesu Tēvs ļoti uzticas un paļaujas uz tevi, un [Viņam] ir svarīgs uzdevums, kas tev jāpaveic.”
(*Pildot savu pienākumu pret Dievu: Ārona priesterības nesējiem* [2010], 5. lpp.).

Es zinu, ka šie vārdi ir patiesi, un lūdzu, lai katram no jums būtu tāda pat liecība. Un to es saku Tā Vārdā, kura priesterību mēs turam — svētajā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.